

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Què els passa?

Estan esveradíssims, jo diria que són a frec del pànic. Qualsevol cosa sembla que els aboqui a uns apocalipsis personals i col·lectius que es veu que els fan sentir indefensos i abandonats.

Com és lògic, han aprofitat l'incendi del Liceu per a escalfar les seves pors. ¿Què és això de la visita a Barcelona d'autoritats centrals que donen el condol i ofereixen ajut per a la reconstrucció del centre? On anirem a parar!

En la seva edició del 2/II/94, el diari *El Mundo* va publicar un article (crec que el signava Aurora Pavón) en el qual expressava una gran indignació per part d'un ampli sector de la societat espanyola, que considera indiscutible que les despeses de reconstrucció del teatre les ha de pagar Jordi Pujol. Ho deia així... L'articulista, arravatadament inspirada, assegurava que qualsevol altra solució no es correspon amb el progrés ni amb la democràcia, ni el mereix, de debò, el poble català. Hi afegeix, amb una notòria girada d'esquena de la seva musa particular: "Però sí que s'ho mereixen els polítics oportunistes que fan carrera amb la barretina calada fins a les orelles i que no són solidaris amb la resta d'Espanya i que han maltractat, per exemple, l'ensenyament de l'espanyol en territori català".

El treball fou reproduït a la secció *Hemeroteca* de l'AVUI, i si jo hi insisteixo és perquè estic convençut que mereix una deguda difusió. El tema repetitiu és "Que pagui Pujol", i té un final amenaçador, tot i que la prosa de l'autora continua fent aigües. Diu: "I perquè serveixi d'exemple als polítics catalans, a qui tant els agrada jugar amb foc en les seves festes saturnals, que no juguin amb foc contra els drets constitucionals dels ciutadans que habiten en terres de la Generali-

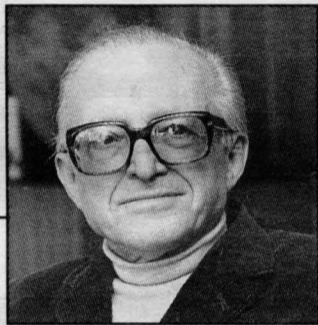
tat. Perquè el foc crema i destrueix, com lamentablement ho acabem de comprovar."

Unes festes saturnals amb participants lliurats a l'orgia i la disbauxa amb la barretina calada fins a les orelles no és estrany que els facin tèmer pel seu teatre i tota la seva escenografia. Però potser la senyora Pavón hauria d'estar contenta que hi hagi orats d'aquesta mena que no se senten espanyols.

Ho he contat en diverses ocasions, i penso que m'hauré de repetir fatalment. En la meva infantesa, vaig sofrir l'experiència traumatitzant de veure com un escamot de soldats de l'exèrcit espanyol clausurava l'escola catalana a la qual jo assistia, acusant-la de "separatista". El cas és que no ho era, potser s'equivocava en això: pertanyia a un patronat de pares de família agrupats en un anomenat Foment Autonomista Català. Eren autonomistes moderats i sota el signe del seny que ens frena la rauxa. El motiu de la clausura fou que van trobar al centre docent uns mapes lingüístics d'Europa, on l'àrea que cobreix cada idioma era marcada amb un color distint. Naturalment, l'àrea de la llengua catalana tenia color propi i això no es podia tolerar aleshores i es veu que encara no es pot tolerar ara.

Després, en la meva vocació d'escriptor, he hagut de passar més anys de prohibició, de censura i de persecució del meu idioma que no pas de llibertat. Mai no he vist, en canvi, que aquí es persegui el castellà. Què vol aquesta gent?

Que consti que he viscut prou anys per conèixer règims monàrquics, una república, dictadures i democràcies, períodes revolucionaris i una curiosa transició. Doncs les diferències, pel que fa al català, han estat poques i de matís. Fins i tot l'incendi d'un teatre és utilitzat per combatre'ns. Què deuen voler?

Pere Calders

DUNIA LORDA